

Za druhé – je nutné politicky uvědomovat a pevně sjednocovat jihokorejské obyvatelstvo a tím upevňovat jihokorejské revoluční síly.

Za třetí – je nutné upevňovat semknutost korejského lidu s mezinárodními revolučními silami.

Naše strana neustále bojuje za upevnění těchto tří revolučních sil.

Důležitý význam pro vítězství naší revoluce má upevnění semknutosti korejského lidu s mezinárodními revolučními silami, izolace a oslabení amerických imperialistických agresorů na mezinárodním fóru.

Naše strana sleduje důsledně linii pevné jednoty s lidem socialistických zemí, aktivní podpory novým nezávislým státům, vystupujícím proti agresi imperialistů a národům všech zemí Asie, Afriky a Latinské Ameriky bojujícím za osvobození z imperialistického útlaku, za upevnění semknutosti s nimi. Usilujeme o upevnění solidarity se všemi pokrokovými lidmi na celém světě.

Velmi důležité je zde upevňování semknutosti s lidem Asie, Afriky a Latinské Ameriky, zejména se všemi národy Asie v boji za vyhnání amerických imperialistů z této oblasti.

Protiimperialistický a protikoloniální boj komunistů a lidu Indonésie přispívá společnému boji asijského lidu.

Korejský lid si velice váží solidarity a jednoty s komunisty a lidem Indonésie a aktivně podporuje jejich revoluční boj.

Komunisté a lid obou našich zemí vysoko drží prapor revoluce a budou vždy pevně semknuti v boji proti agresivním silám imperialismu v čele s americkým imperialismem, v boji za národní nezávislost, socialismus a mír.

USILUJME O TO, ABY SE PLNĚ PROJEVILA MOHUTNÁ ŽIVOTASCHOPNOST UNIFIKACE A DETAILIZACE NÁRODOHOSPODÁŘSKÉHO PLÁNOVÁNÍ

**Projev na plenární schůzi stranické organizace
Státního plánovacího výboru**

23. září 1965

Na základě materiálů z již konaných schůzí stranických buněk a plenárních stranických schůzí v jednotlivých odborech, jakož i z referátu a diskuse na tomto plenárním zasedání základní stranické organizace jsme měli možnost lépe poznat práci Státního plánovacího výboru. Na tomto základě bych k vám dnes rád promluvil o několika otázkách týkajících se zdokonalení práce Státního plánovacího výboru a národohospodářského plánování.

1. O provedení unifikace a detailizace plánování

Při plnění sedmiletého plánu jsme dosáhli obrovských výsledků. Průmyslová výroba nadále rychlým tempem stoupala, materiální a technická základna vesnického hospodářství se upevnila, dále se zlepšila vybavenost našich měst a vesnic. Též životní úroveň lidu se celkově zvýšila.

Když se však ohlédneme po hospodářské výstavbě, kterou jsme vykonali, vidíme vedle velkých výsledků i nemálo nedostatků.

Základním nedostatkem hospodářské výstavby v naší zemi je dnes to, že se nám nedaří zvýšit životní úroveň lidu do té míry, jak by to odpovídalo solidní hospodářské základně, kterou máme k dispozici.

Ačkoli jsme si nahospodařili prostředky, které by nám měly umožňovat žít na mnohem lepší úrovni než žijeme dnes, nedaří se nám životní úroveň dále zvyšovat. Prostředky, které jsme si nahospodařili, jsou opravdu obrovské. Máme spolehlivou základnu těžkého průmyslu i lehkého průmyslu. Ani ve výrobě na jednoho obyvatele u takových důležitých průmyslových výrobců, jako je elektřina, uhlí, ocel, cement, umělá hnojiva a textil, naše země se svou vysokou úrovní nezaostává za vyspělými zeměmi. I vesnické hospodářství je vybaveno rozsáhlými zavodňovacími systémy a má k dispozici větší množství traktorů a dalších zemědělských strojů. Avšak v poměru k takovéto hospodářské základně je životní úroveň našeho lidu dosud nízká.

Na vzniku této situace se samozřejmě podílely i některé faktory, jimž nebylo možno se vyhnout. Jelikož jsme po uzavření příměří musili vybudovat základy našeho hospodářství doslova na spáleništi a během krátké doby, bylo nutně zapotřebí jistého času, než tato hospodářská základna mohla být plně dobudována a dostatečně využita. Dále s ohledem na to, že v minulosti byl život našeho lidu velice těžký, se jeho životní úroveň sice velmi výrazně zlepšila, avšak nedosáhla takového stupně, jaký strana požaduje. Je též skutečností, že tuto situaci ovlivnila okolnost, že naše země musila ve srovnání s jinými zeměmi vynaložit větší částky na obranu, aby mohla čelit agresivním záměrům amerických imperialistů, okupujících jižní část naší vlasti. Avšak uvedené okolnosti nemohou být základní příčinou toho, že se nám dnes nedaří dále zvyšovat životní úroveň lidu.

Problém spočívá v tom, že naši pracovníci neprovádějí řádně řízení a správu národního hospodářství. Můžeme říci, že se nám nedaří dobře proto, že nedovedeme využít toho, co jsme si nahospodařili. Jestliže linie a politika naší strany je správná, jestliže lidové masy projevují vysoké nadšení a máme i potřebné prostředky, pak příčina toho, že se nám nedaří dále zvyšovat životní úroveň, nemůže být v ničem jiném. Naše strana již po

několik let na tuto otázku klade důraz, avšak ještě se ji nezdařilo uspokojivě vyřešit, protože naši pracovníci dosud v tomto směru neprojevují upřímnou snahu.

Nejdůležitější otázkou, kterou dnes musíme v řízení národního hospodářství naší země vyřešit, je rozhodné zlepšení v oblasti plánování.

Jak neustále zdůrazňujeme, plánování je jednou z klíčových otázek, které rozhodují o zdaru budování socialistického hospodářství.

V socialistické společnosti, kde všechny výrobní prostředky jsou ve společenském vlastnictví, je chod hospodářství bez plánu zcela nemožný, neboť socialistické hospodářství se může rozvíjet jedině plánovitě. Veškeré výrobní zařízení, materiál a zdroje státu se točí podle plánu a výroba i spotřeba, zkrátka veškerý hospodářský život země probíhá plánovitě. Proto každá sebemenší chyba v plánování způsobuje plýtvání značným množstvím zařízení a materiálu, mnoho lidí vynakládá zbytečnou dřinu a státu vznikají velké škody.

Přítom plánování v naší zemi dnes zaostává za požadavky skutečnosti a v plánovací činnosti máme celou řadu nedostatků. Příčinou nejrůznějších nedostatků, jako je např. to, že v průmyslových odvětvích nemá výroba pravidelný rytmus a že tam dochází k mnoha ztrátám nebo že životní úroveň obyvatelstva nestoupá potřebnou měrou, je především to, že se dobře neprovádí plánování.

Nedostatky v plánování se koncentrovaně projevují v tom, že nedokážeme zajistit správné proporce mezi jednotlivými odvětvími národního hospodářství.

Plánovitě rozvíjet hospodářství znamená především zajišťovat správné proporce mezi všemi odvětvími národního hospodářství. Zajišťování proporcionality je základem plánování a je též nejdůležitějším úkolem plánovacích orgánů.

Ze všech vztahů proporcionality je nejdůležitější proporcionalita mezi akumulací a spotřebou. Akumulace zajišťuje prostředky pro rozšířenou reprodukci. Proto zajištění proporcionality mezi akumulací a spotřebou znamená zajištění proporcionalního poměru mezi rozšířenou reprodukcí a běžnou spotřebou.

Zajištění proporcionality mezi akumulací a spotřebou je jedním z velmi obtížných a složitých problémů budování socialistického hospodářství. Kdybychom se příliš soustředili na akumulaci, odvolávající se na zisk, který z toho v budoucnu budeme mít, nemohli bychom uspokojit dnešní potřeby našeho lidu. Za těchto okolností by nadšení lidu při budování socialistického hospodářství ochablo. Je třeba úplně jasné, že zemědělec se musí ze své práce dosyta najíst a teprve pak může mít na své práci zájem a naopak od rolníka, který se výsledky svého hospodaření ani řádně nenasytí, nelze zájem o hospodaření očekávat. Není možné, abychom se jednostranně soustřeďovali jen na akumulaci, neohlížejíce se na životní úroveň lidu.

Na druhé straně zase není možné zaměřovat se jen na spotřebu pod heslem zvyšování životní úrovně lidu a ignorovat akumulaci. Kdybychom neodkládali stranou prostředky na rozšířenou reprodukci a projídali všechno, co máme, nemohli bychom dále rozvíjet hospodářství našeho státu. Proto je při vytyčování plánů nutné správně spojovat zájmy budoucnosti se zájmy současnosti a správně stanovovat poměr mezi akumulací a spotřebou, mezi výrobou výrobních prostředků a výrobou spotřebního zboží.

Kromě toho je třeba správně zajistit proporcionalitu mezi průmyslem a zemědělstvím, v rámci průmyslu pak proporcionalitu mezi těžkým průmyslem a lehkým průmyslem, mezi těžebním průmyslem a zpracovatelským průmyslem, a v rámci těžkého i lehkého průmyslu zase správnou proporcii mezi jednotlivými průmyslovými odvětvími.

Plánovitý, proporcionalní rozvoj národního hospodářství je jedním z důležitých zákonů socialistické společnosti a zanedbávání požadavků tohoto zákona při plánování vede k četným ztrátám hmotných prostředků i pracovní síly a působí vážné škody budování socialismu.

Avšak protože jste, soudruzi, v minulosti přistupovali k vytyčování plánů formálně, došlo dnes v našem národním hospodářství k těm či oněm případům ztráty proporcionality, i když tyto disproporce nenarostly do takových rozměrů jako v jiných zemích.

Především nemáme správnou proporcionalitu mezi akumulací a spotřebou. Státní plánovací výbor v celé řadě případů rozsáhle investuje do nové výstavby v oblasti těžkého průmyslu, místo aby dával prostředky na to, aby se již existující kostra těžkého průmyslu tak říkajíc obalila masem a mohla být efektivně využívána. To vede nejen u četných budovaných objektů k prodlužování termínů pro uvádění do provozu, ale zároveň i k tomu, že nemůžeme věnovat dostatečné prostředky na zvyšování životní úrovně.

Dále chybí proporcionalita mezi průmyslem a zemědělstvím.

Jelikož naše strana dosud věnovala rozvíjení zemědělství mnoho energie, zemědělská výroba se nám rychle rozvíjela, avšak ve srovnání s průmyslem naše zemědělství stále ještě zaostává. Závažnou příčinou tohoto stavu je to, že jsme nekladli do popředí rozvoj těch průmyslových odvětví, která mají bezprostřední vztah k zemědělské výrobě.

Jelikož jsme nedokázali zajistit přednostní rozvoj průmyslu hnojiv, nemůžeme vesnici dodat dostatečné množství hnojiva. Jelikož se navíc v letošním roce předpokládá rozšíření osevních ploch pro druhou sklizeň, bude situace v hnojivech ještě napjatější. Kdyby pracovníci v oblasti plánování na základě přesné znalosti osevních ploch naší země konkrétně spočítali spotřebu hnojiv a závčas učinili opatření k zajištění přednostního rozvoje výroby hnojiv, nebylo by bývalo došlo k takové chybě.

Nejde jen o hnojiva, nedokážeme vesnici zajistit ani dostatečné množství zemědělských strojů, počínaje traktory, ani dostatečné množství chemických prostředků. Kdybychom byli více rozvíjeli ta průmyslová odvětví, která mají bezprostřední vztah k zemědělské výrobě a v důsledku toho mohli vesnickému hospodářství dodat více hnojiv a chemikálií a více zemědělských strojů, byli bychom mohli zemědělskou výrobu lépe dotáhnout a na půdě, kterou dnes máme, vyrobit ještě více obilí.

Disproporce máme i v rámci průmyslu. Především nemáme řádnou proporcionalitu mezi těžebním a zpracovatelským průmyslem. Jinými slovy jde o to, že nedokážeme zajistit přednostní rozvoj těžebního průmyslu před průmyslem zpracovatelským.

Protože jsme nedokázali zajistit přednostní rozvoj těžebního průmyslu, máme nedostatek takových surovin, jako uhlí, rudy a dřeva a četné závody zpracovatelského průmyslu nemohou uplatnit celou svou kapacitu a odstranit kolísání ve výrobě. A tak jsme si s vynaložením značných pracovních sil a financí, pro které jsme si musili utáhnout pásek a šetřit po haléři, kde se jen dalo, postavili mnoho továren, ale nedokážeme zajistit jejich řádný provoz.

Uvedu zde několik příkladů.

Zařídili jsme velkou továrnu na výrobu pevného obalového papíru, ale pro nedostatek dřeva jsme nedokázali zajistit její řádný chod a ani továrna na umělá vlákna v Čchongdžinu, továrna na umělá vlákna v Sinidžu a továrna na chlorvinyl pro nedostatek surovin řádně nevyužívají své kapacity.

Hutní závody barevných kovů nemohou odstranit kolísání ve výrobě, protože se jim nedodá dosti rudy a železárny narážejí na překážky, protože nemají dostatek železné rudy.

Nejsou též správné proporce mezi průmyslem na výrobu elektrické energie a ostatními průmyslovými odvětvími a v rámci průmyslu elektrické energie zas nejsou správné proporce mezi hydroelektrárnami a tepelnými elektrárnami. Příčinou toho, že máme dnes nadále napjatou bilanci elektrické energie, je skutečnost, že jsme nedokázali zajistit přednostní rozvoj průmyslu elektrické energie před jinými průmyslovými odvětvími a že jsme nedokázali odstranit sezónní výkyvy ve výrobě elektrické energie, které vyplývají z toho, že jsme se ve výrobě elektrické energie soustředili jen na využívání vodní síly.

Disproporce máme i v rámci zpracovatelského průmyslu. Ve výrobě válcovaného materiálu nám nehrají proporce mezi výrobou silného a tenkého ocelového drátu a silného a tenkého ocelového plechu, což nám vytváří obtíže ve výrobě a ve výstavbě a vede k značnému plýtvání drahocennou ocelí. Strojírenské závody nevyužívají dnes plně svých kapacit, protože nemají řádně zajištěné dodávky materiálu. Kdybychom jen strojírenským závodům zajistili náležitě množství vývalků, mohli bychom v nich oproti dnešku dosáhnout výrazného zvýšení výroby.

Nemáme též správné proporce mezi vybavením strojírenských závodů jednotlivými druhy obráběcích strojů. Nesprávné proporce v zařízení se nám objevily již od počátku existence těchto továren. Řádné proporcionality v továrním zařízení se správně dosahuje tak, že se závody vybaví podle standardních projektů. Jelikož jsme však při budování našich strojírenských závodů takto postupovat nemohli, vidíme dnes v našich továrnách některé stroje pro nedostatek práce zahálet a jiné stroje jsou zase prací přetíženy. Tento nedostatek sice ovšem vyplynul z toho, že jsme neměli dostatek zkušeností v řízení strojírénství a též z toho, že se náš strojírenský průmysl vyvinul příliš náhle, ale když už jsme tento nedostatek poznali, musíme ho urychleně odstranit.

V oblasti lehkého průmyslu máme dnes disproporce v textilním průmyslu mezi zpracováním bavlny a vlny a mezi výrobou látek na letní oděvy a zimní oděvy. Papírenský průmysl nám zaostává za potřebami rozvoje národního hospodářství.

V oblasti investiční výstavby nemáme správné proporce mezi výrobní výstavbou a nevýrobní výstavbou a dále mezi výstavbou objektů na jedné straně a jejich vybavením a materiálovým zajištěním na straně druhé.

Nemáme ani správné proporce mezi pracovní silou ve městech a na vesnici, mezi počtem dělníků a techniků, výrobců a studentů. Podle našeho nedávného průzkumu nám během několika minulých let neúměrně vzrostl počet studentů ve srovnání s výrobci.

Vznik zmíněných různých disproporcí mezi odvětvími národního hospodářství i v rámci jednotlivých odvětví byl způsoben především tím, že pracovníci v oblasti plánování nestudovali řádně hospodářskou politiku naší strany, která správně odráží požadavky ekonomických zákonů socialismu, a nebojovali intenzivně za její prosazení.

Můžeme se o tom dobře přesvědčit třeba jen na příkladu zaostávání těžebního průmyslu za zpracovatelským.

Strana již dávno začala zdůrazňovat, že je třeba všemi způsoby dosáhnout přednostního rozvoje těžebního průmyslu před

zpracovatelským, a tak vytvořit rezervy surovin v množství dostatečujícím přinejmenším na jeden, dva měsíce.

Avšak pracovníci v tomto odvětví podceňovali geologický průzkum, jehož nezbytnost pro rozvoj těžebního průmyslu strana s takovou naléhavostí zdůrazňuje. Teprve když se geologickému průzkumu zajistí náležitě materiálnětechnické podmínky, bude moci provádět svou činnost v předstihu a z toho zejména podrobný průzkum. Avšak v uplynulých několika letech tento úkol nebyl řádně zajišťován. Ani po konferenci pracovníků geologického průzkumu, konané v květnu 1961 v Onpcho u Čuulu, nepodnikl Státní plánovací výbor a příslušné hospodářské orgány praktické kroky k prosazení politiky strany. Nebyl zvýšen počet pracovníků v geologickém průzkumu a nebyly jaksepatří zajišťovány vrtné soupravy a další průzkumná zařízení. Proto se průzkumné práce nemohly rozvinout a jelikož se nedařilo v předstihu provádět geologický průzkum, nemohla se zvyšovat těžba uhlí a rud.

Dnes pracovníci v tomto odvětví řádně neplní ani směrnici strany, aby se ražení chodeb a těžba rud prováděly v poměru 5 ku 5. Základním smyslem této směrnice je, aby ražení chodeb mělo předstih před těžbou. Avšak pracovní síly mimo šachtu je dosud stále ještě více než pracovní síly na šachtě a na průzkum a ražení šachet se nevěnuje dosti energie.

Také příčinu vzniku různých nedostatků v plánování investiční výstavby je nutno hledat v neplnění směrnice strany o tom, že výstavbu je třeba provádět koncentrovaně. Soustřeďovat síly v investiční výstavbě na důležité objekty je zásada, kterou naše strana od počátku důsledně prosazuje. Již v roce 1959 jsme kritizovali přílišnou roztržitost výstavby v železárnách Hwanghã a zdůrazňovali jsme, že výstavbu je nutno provádět koncentrovaně a i později jsme o tom nejednou mluvili. I letos, když jsme se zúčastnili plenární schůze strany ve Výboru pro výstavbu, jsme viděli, že seznam objektů základní výstavby je příliš rozsáhlý, a řekli jsme, že je nutno se omezit jen na 40 objektů, protože letos nám nestačí síly, a dokonce jsme výslovně určili, které objekty to budou.

Jestliže budeme soustředěně provádět výstavbu jen několika objektů, s ocelí a cementem, který u nás vyrobíme, dokážeme

tyto stavby vždycky zajistit. Ale v této oblasti se dnes stále jen rozdělává mnoho staveb a žádná z nich se řádně neprovádí.

Nejen to, máme celou řadu závodů, které nemohou řádně vyrábět nebo plně využít svou výrobní kapacitu jen proto, že na vcelku dokončené stavbě scházejí jen drobné dodělávky.

Protože naši pracovníci v oblasti plánování nebojovali za prosazení požadavků politiky strany, nespočítali konkrétně naše stavební kapacity a jen zařazovali do plánu výstavby všechny objekty, požadované jednotlivými ministerstvy, mělo to tyto vážné následky.

Vznik takových či onakých disproporcí v národním hospodářství naší země a z toho důvodu nemožnost zajistit vyšší tempo růstu podstatně souvisí na jedné straně s nízkým vědomím stranickosti, třídnosti a lidovosti u pracovníků v oblasti plánování, které by bylo zdrojem jejich úsilí o prosazení požadavků politiky strany, na druhé straně ale i s neúčelností samotného systému plánování, kterého jsme se doposud přidržovali.

Je ovšem nepochybnou skutečností, že plánování v socialistické společnosti je velice obtížnou a složitou záležitostí. Jak už jsem řekl, v socialistické společnosti všechny závody a podniky pracují podle plánu, všech hmotných prostředků a zdrojů státu se využívá plánovitě a všichni lidé pracují na základě plánu. Proto je tedy nutné plány vypracovávat velmi podrobně.

Není ani zapotřebí se šířit o tom, že vypracování plánu, který by přesně počítal se všemi elementy výroby a zachovával proporce, rozhodně není žádnou snadnou záležitostí.

To však rozhodně neznamená, že by v socialistické společnosti nebylo možno zajistit správnou proporcionalitu.

V socialistické společnosti je proporcionalní rozvíjení národního hospodářství nejen plně možné, ale je i nezbytné. Otázka, zda je možné vypracovat vědecky podložený, reálný a mobilizující plán, zajistit správnou proporcionalitu, a tak dosáhnout vysokého tempa rozvoje národního hospodářství, závisí do značné míry na tom, jak se nám podaří zvýšit funkci a úlohu hospodářských orgánů a zejména plánovacích orgánů a zlepšit způsob práce pracovníků v oblasti plánování.

Avšak v plánovací činnosti jsme zaznamenali četné nedostatky proto, že část našich vedoucích hospodářských pracovníků až dosud dogmaticky přejímala plánovací soustavy jiných zemí, aniž je tvůrčím způsobem rozvíjela.

V plánovací soustavě, které jsme se u nás až do nedávna přidržovali, byla celá řada rozporů a čím více rostla měřítko našeho hospodářství a komplikovala se jeho odvětvová struktura, tím větší překážky stavěla tato soustava do cesty správnému stanovení proporcionality a rychlému rozvíjení hospodářství.

Prvním rozporem dosavadní soustavy plánování byl rozpor mezi požadavky pracovníků státních plánovacích orgánů a požadavky výrobců. Jinými slovy, pracovníci státních plánovacích orgánů požadovali, aby se vyrábělo mnoho, přičemž sami hleděli co možná nejméně zajišťovat, zatímco výrobci hleděli získat co nejvíce výhod, aniž se starali o to, aby hodně vyrobili. Tento rozpor se při plánování konec konců projevuje jako rozpor mezi byrokratismem a subjektivismem pracovníků státních plánovacích orgánů a podnikovým i místním lokálpatriotismem výrobců.

Druhým rozporem dosavadní soustavy plánování bylo to, že pracovníci státních plánovacích orgánů sice měli přehled o celkovém hospodaření ve státě a o perspektivách celkového rozvoje hospodářství, ale neznali dobře objektivní skutečnost a konkrétní výrobní rezervy, zatímco výrobci dobře znali konkrétní skutečnost a výrobní rezervy svého podniku, ale neměli představu o celkovém hospodaření státu a o perspektivách celkového rozvoje národního hospodářství.

Kdybychom prováděli plánování na základě správného skloubení zmíněných dvou faktorů, bylo by možno vypracovat vědecky podložený mobilizující plán, který by vycházel z celostátního, všelidového pohledu. Jestliže tomu tak nebude a plánovači budou sestavovat plán subjektivisticky nebo jako prostý souhrn plánů, obdržených od výrobců, pak takový plán buď nebude reálný nebo bude pasivní a konzervativní.

Jelikož jsme v plánovací činnosti naší země tento problém doposud uspokojivě nevyřešili, nepodařilo se nám zmobilizovat všechny skryté rezervy v národním hospodářství a vypracovat správný plán.

Plánování v národním hospodářství je v zásadě podobné tomu, jak vojenští velitelé vypracovávají plány operací. Když vojenští velitelé vypracovávají plán operace, především důkladně zjistí stav svých vlastních jednotek. Jinými slovy důkladně prostudují a rozeberou každou jednotlivou okolnost, zjistí, jaký je zdravotní a morální stav příslušníků jednotky, jaká je technická úroveň jednotky, jaké má jednotka zbraně a jaké jsou jejich vlastnosti, zda lze plně zajistit zásobování municí, pohonnými hmotami, šatstvem a potravinami. Když velitel takto pozná skutečný stav své jednotky a její bojeschopnost jako svých pět prstů, pak přirozeně dospěje k závěru, jakým způsobem a jak bude bojovat.

Vypracování národohospodářského plánu je také bezpodmínečně třeba provádět tímto způsobem. Pracovníci plánovacích orgánů musí konkrétně znát takové prvky výroby jako pracovní síly, zařízení a materiál.

Pracovníci v oblasti plánování musí mít na prvním místě přehled o pracovních silách, které jsou nejvíce rozhodujícím prvkem výrobních sil, tj. musí znát situaci pracovních sil. Je třeba vědět, kolik je k dispozici dělníků, jaká je jejich kvalifikace, jaké je jejich zdraví a úroveň ideového uvědomění, zda nemají nějaké potíže.

Dále je nutno mít úplný přehled o stavu zařízení podniku. Např. pracovník Plánovací správy hutního průmyslu musí mít dobrý přehled o stavu zařízení všech závodů a podniků v odvětví metalurgie, zejména všech železáren a oceláren ve státě. Musí např. konkrétně vědět, kolik elektrických pecí a válcovacích stolic má ocelárna v Kangsonu, jaká je jejich kapacita a zda na zařízení není porucha.

Zároveň je třeba znát podmínky zajištění surovin a materiálu. Je třeba mít přehled o tom, zda jsou zajištěny suroviny a materiál, potřebný k výrobě, a pro případ, že tomu tak není, je nutno vědět jaká opatření podniknout, jak příslušné suroviny a materiál zajistit.

Teprve se znalostí všech těchto skutečností lze vypracovat vědecky podložený plán, odpovídající skutečnosti. Avšak správný, objektivně podložený plán, beroucí konkrétně v úvahu všechny uvedené prvky, nemůže silami své vlastní osoby vypracovat

ani předseda plánovacího výboru, ani žádný ministr nebo ředitel podniku. Ani nejgeniálnější člověk nemůže sám nosit v hlavě podrobnosti o všech faktorech výroby, jako jsou pracovní síly, kapacita zařízení, materiál a finance. Plán, vytyčený od zeleného stolu, kde plánovač usuzuje tak, že podle počtu výrobních zařízení spočte, kolik bude třeba dělníků, a podle toho, kolik má podnik strojů a zaměstnanců, řekne, kolik se bude moci vyrobit, nelze ve skutečnosti nazvat plánem. Není možné hledat výrobní rezervy sám u zeleného stolu. Vezmeme-li jen výrobní kapacitu jednoho podniku a spotřebu zboží v jedné územní oblasti, vidíme, jak je velice rozmanitá; tím spíše si musíme položit otázku, jak může několik pracovníků správně posoudit obrovské a složité výrobní faktory, spojené s hospodařením v celém státě.

Jestliže se při plánování chceme vyhnouti byrokratismu a subjektivismu, musíme zde důsledně uplatňovat masovou linii. Nejdůležitější otázkou, která byla vytyčena při řízení na Täänském elektrotechnickém závodě, byla právě otázka odstranění byrokratismu a subjektivismu při plánování a otázka uplatnění masové linie.

Jestliže pracovníci v oblasti plánování chtějí při plánování uplatnit masovou linii, musí jít přímo na výrobní pracoviště. Jelikož žádná plánovací správa teď pod sebou nemá velký počet podniků, neměla by být znalost skutečného stavu věci na podnicích tak obtížnou záležitostí. Pro dobré poznání skutečného stavu věci by stačilo jít na pracoviště a pracovat tam spolu s dělníky tak dvacet dní až jeden měsíc v roce. K dokonalému přehledu o situaci na svěřených závodech a podnicích by stačilo takový pracovní pobyt realizovat jen jednou, na základě svých poznatků si založit kartotéku a pak si ji jen pravidelně doplňovat záznamy o všech změnách.

Avšak vy, soudruzí, se takovou prací řádně nezabýváte. Je velkou chybou, že pracovníci v plánování teď nechtějí chodit dolů. Tím více to pozorujeme v takových odvětvích, kde jsou závody vzdálené, kam je nepohodlné dojíždět, jako např. dřevařské závody. Kdo by chtěl jet na dřevařský závod a poznat situaci na pracovištích v lese, musil by chodit pěšky a pořádně

by se zpotil, v lese by ho poštípali komáři a klíšata a to se asi nikomu nechce.

Jelikož pracovníkům v plánování se nechce chodit dolů, nemohou znát skutečnou situaci a kdo nezná skutečnou situaci, nemůže dát dohromady pořádný plán.

Podíváme-li se na otázku výrobních plánů třeba v uhelném průmyslu, pak vidíme, že v loňském roce uložil Státní plánovací výbor dolu v Hukrjongu za úkol vyrobit 700.000 tun uhlí a letos jenom o 50.000 tun více, tj. 750.000 tun uhlí. Avšak protože toto číslo bylo zcela vymyšleno u zeleného stolu, aniž se jeho tvůrci podívali přímo na důl, nemá se skutečným stavem věcí na dole ani vzdálenou podobnost.

Předseda plánovacího výboru, který se byl na dole v Hukrjongu podívat, teď říká, že se tam horníci zavázali, že letos vytěží 1,500.000 tun uhlí. Protože jsme jim však včas nezajistili zařízení a další podmínky, nebudou sice moci vytěžit celý 1,500.000 tun, ale dokáží hravě nakopat 1,000.000 tun. I kdyby to bylo jen 1,000.000 tun, je to o třicet procent více než předpokládá vámi naplánovaný úkol.

O plánu výroby uhlí jste se něco namluvili a napřeli, ale jelikož to byly abstraktní spory v kancelářích, nepodložené znalostí skutečné situace, byla to ve skutečnosti jen prázdná slova. Když se plán dělal v kancelářích bez znalosti skutečné situace, dokonce i někteří místopředsedové plánovacího výboru tvrdili, že vysoké úkoly sedmiletého plánu v těžbě uhlí není možno splnit, ale když poté podle směrnic strany byl plán vytyčen znovu po dobrém poznání skutečné situace přímo na dolech, ukázalo se, že vysoké úkoly v těžbě uhlí je možno bez potíží splnit.

Podle sdělení ministra energetiky a uhelného průmyslu vytěží se letos 19,000.000 tun a napřesrok 24,000.000 tun uhlí. Je-li tomu tak, budeme moci splnit vysoké úkoly v těžbě uhlí, předpokládané sedmiletým plánem, již v příštím roce.

Pro takový rychlý vzrůst těžby uhlí nechtějí od státu ani nějaké velké investice, říkají, že budou moci v příštím roce splnit úkoly sedmiletého plánu v těžbě uhlí, když jim dodáme 150 automobilů a několik dalších bagrů, aby mohli široce rozvinout těžbu na povrchových dolech.

Automobily a bagry, které na nás požadují, jim můžeme bez obtíží zajistit. Bagry jim můžeme dát z naší výroby, auta částečně z dovozu a částečně z naší výroby. Tak splníme vysoké úkoly v těžbě uhlí, které byly v plánovacím výboru předmětem největších sporů, s předstihem jednoho roku.

I na tomto příkladě se můžeme přesvědčit o tom, jak nebezpečný a škodlivý je byrokratismus a subjektivismus v plánování. Zkušenosti nám ukazují, že zdaleka nejdůležitější pro plnění politiky strany je to, aby pracovníci v oboru plánování prováděli plánování s dobrou znalostí objektivní reality, uplatňujícíe přitom masovou linii.

Avšak požadavek, aby plán byl vytyčován na základě diskuse za účasti mas, neznamená, že by prostě stačilo sečíst dohromady jednotlivé plány, zaslané nahoru výrobcí, aniž se státní plánovací orgány budou ujímat aktivního řízení plánování. Nedá se říci, že by každý plán vypracovaný výrobcí už byl správný a objektivní. Část našich výrobců dosud podléhá přežitkům staré buržoazní ideologie, a proto mezi nimi můžeme často konstatovat tendenci stavět úzké zájmy jejich instituce nebo jejich oblasti nad zájmy celkového hospodaření státu. Jasným dokladem toho jsou případy, kdy v uplynulém období některá ministerstva a správy dokonce snižovaly úkoly, které si do plánu daly podniky, čímž chtěly dosáhnout toho, aby jim byly uloženy výrobní úkoly co nejmenší a aby si tak mohly usnadnit práci. Takové tendence vidíme i v jednotlivých krajích a na závodech. Je kromě toho možné, že pracovníci na dolních stupních pro nedostatečné znalosti a malý rozhled nevidí rezervy, které jsou k dispozici. Proto jestliže chceme vytyčovat nikoli pasivní, ale mobilizující plány, vycházející z celostátního stanoviska, je třeba posílit řízení a dozor pracovníků státních plánovacích orgánů nad plánováním.

Shrme-li naše úvahy, můžeme říci, že pro zjednání nápravy v národohospodářském plánování je nutné nejen v plánovací praxi uplatnit masovou linii a odstranit subjektivismus a byrokratismus státních plánovacích orgánů, ale též posílit státní řízení a dozor nad plánováním a odstranit instituční i regionální lokální patriotismus výrobců.

Jedinou cestou k vyřešení tohoto problému je unifikace plánování.

Unifikace plánování znamená spojit všechny státní plánovací orgány a plánovací buňky na celém území v jeden plánovací systém a pod jednotným vedením Státního plánovacího výboru důsledně zajistit jednotnost plánování. Při zavádění unifikované plánovací soustavy jsme v každé provincii zřídili několik oblastních plánovacích výborů, které jsme podřídili Státnímu plánovacímu výboru. Uložili jsme pak státním plánovacím orgánům všech stupňů, aby neustále dozíraly na to, zda se v příslušných územích a v příslušných odvětvích plány správně vytyčují, aby pomáhaly výrobním orgánům aktivně vyhledávat rezervy a vytyčovat plány objektivní a vědecky podložené a aby včas hlásily nadřizným plánovacím orgánům a Radě ministrů všechny případy špatné organizace výroby nebo plýtvání pracovními silami a materiálem, aby tak byla učiněna nezbytná opatření. Současně s tím jsme plánovací oddělení ministerstev a ústředních orgánů, provinčních lidových výborů a provinčních výborů pro vesnické hospodářství a dalších institucí všech stupňů, závodů a podniků uznali za prodloužené ruce, za buňky Státního plánovacího výboru a dosáhli jsme toho, aby plánovací orgány navázaly těsnější spojení s plánovacími odděleními ministerstev a podniků a bylo posíleno řízení státních plánovacích orgánů ve vztahu k plánovacím odděleními ministerstev a podniků. Toto je podstatou unifikované plánovací soustavy, kterou jsme vytvořili.

Tato soustava je originální soustavou, která znamená tvůrčí rozvinutí základních zásad marxismu-leninismu v souladu s konkrétní realitou naší země při odmítnutí dogmatismu a poklonkování před velkými v oblasti plánování.

Již po několik let jsme usilovně přemýšleli, jak odstranit neracionální stránky dosavadní plánovací soustavy v naší zemi.

Pročítali jsme díla Marxova, Engelsova a Leninova, pročítali jsme i díla Stalinova, který měl zkušenosti z přímého řízení budování socialistického hospodářství. Nemálo jsme studovali i plánovací soustavy jiných zemí. Avšak taková racionální plánovací soustava, která by se hodila pro reálnou situaci naší země, není popsána v žádném díle klasiků marxismu-leninismu ani v žádné

knize zahraničních autorů. Nezbyla nám jiná cesta, než zdokonalit plánovací soustavu naší země vlastní hlavou na základě rozvinutí obecné teorie marxismu-leninismu o plánování v souladu s realitou naší země. Proto jsme otázky studovali přímo v závodech a nejednou i na vesnici. Přitom jsme dospěli k zjištění, že nejracionálnější bude taková soustava, v níž plán bude vytyčován pracovníky státních plánovacích orgánů, dobře obeznámenými se záměry strany a s celkovou situací hospodaření v zemi, na základě diskuse se širokými masami výrobců přímo na pracovištích, kteří znají konkrétní výrobní rezervy lépe než kdokoli jiný. Tak jsme dospěli k závěru o nezbytnosti vypracování unifikované soustavy plánování.

Jakožto soustava, která v oblasti plánování uplatňuje velkého ducha Čchongsanri a täanského systému práce, je tato soustava vysoce účinnou soustavou, která správně spojuje centrální řízení z ústředí s tvůrčí iniciativou jednotlivých míst, diktaturu proletariátu s masovou linií. Jestliže pracovníci v oblasti plánování budou s touto soustavou správně nakládat, pak dokáží vytyčovat plán v souladu se záměry strany a požadavky státu a se správným podchycením konkrétní reality v jednotlivých krajích i podnicích, ať už se jedná o plán v průmyslu, vesnickém hospodářství, investiční výstavbě, dopravě, obchodě, výkupu nebo v kterékoli jiné oblasti národního hospodářství.

Avšak naši pracovníci v oblasti plánování jasně nechápou správnost směrnic strany o unifikaci plánování a neusilují aktivně o to, aby se projevíly její přednosti. Je třeba zejména konstatovat, že pracovníci Státního plánovacího výboru neuvádějí řádně do pohybu jednotlivé plánovací buňky. Pracovníci Státního plánovacího výboru dnes považují za orgány, podřízené jejich řízení, jen oblastní plánovací orgány a na plánovací oddělení institucí a podniků se nedívají jako na své prodloužené ruce a buňky, ale spíše jako na nepohodlné objekty. Neusilují proto o poznání konkrétní reality s pomocí těchto buněk. Jestliže plánovací buňky nebudou řádně splňovat své funkce, nemůže plánování v celém národním hospodářství řádně fungovat, stejně jako když vznikají funkční poruchy v činnosti živých organismů, v případě že některé jejich buňky řádně nepracují.

Uvádět buňky řádně do pohybu je základní pracovní metodou naší strany, je základní zásadou činnosti naší strany. I skutečnost, že se naše strana rozvinula jako strana o síle, kterou má dnes, je konec konců dána tím, že byla posílena práce stranických buněk. Protistraničtí frakcionáři v minulosti stranickou práci pohřbili tím, že se nestarali o posilování buněk, ale jen vydávali povely a rozkazy ze svého trůnu kdesi nahoře. Věnovali jsme velikou pozornost tomu, aby se skoncovalo s takovými nedostatky v stranické práci, které tu byly v minulosti, aby se buňky, jakožto základní organizační jednotky strany, upevnily a řádně fungovaly. Proto došlo k obrovskému obratu v práci strany.

Stejně je tomu i s prací Státního plánovacího výboru. Jestliže nebudou dobře fungovat plánovací buňky, které jsou vašimi prodlouženými rukama, pak se plánování nebude dařit, ani kdyby vás v plánovacím výboru byly ne tisíce, ale třeba desetitisíce. Sám nikdo nic nesvede, stejně jako generál bez vojska. Jen když všechny plánovací buňky budou správně fungovat, podaří se závodům udržet proporcionalitu v rámci závodu, správám v rámci správy, ministerstvům udržet proporcionalitu mezi správami a Státnímu plánovacímu výboru udržet správné proporce v celém národním hospodářství.

Jde o to, změnit revolučním způsobem pracovní metody pracovníků tak, aby byly v souladu s novou soustavou. I kdyby soustava byla sebedokonalejší, její skutečná životnost se nemůže dostatečně projevit, jestliže pracovníci, kteří tuto soustavu uvádějí do pohybu, pracují nadále starými metodami. Všichni naši pracovníci v oblasti plánování musí jasně pochopit podstatu unifikované soustavy plánování, vytvořené naší stranou, a v zájmu posilování a rozvíjení této soustavy neustále zdokonalovat své pracovní metody tak, aby se obrovské přednosti této soustavy mohly plně projevit.

Spolu s unifikací plánování bude třeba provést detailizaci plánování.

Jedním z vážných nedostatků plánování v naší zemi je to, že se plány nevypracovávají detailně, ale zhruba, od oka.

Naším plánům schází vědecky podložený výpočet, nejsou konkrétní, nezasahují podrobnosti všech odvětví národního ho-

spodářství. A tak máme jenom plány počítající s velkými čísly, jako kolik vyrobíme tun rudy, kolik tun oceli, kolik tun cementu, kolik kusů automobilů, kolik traktorů, ale nemáme detailní plány, kolik vyrobít šroubů a kolik ozubených koleček.

I dříve jsme zhruba věděli, že závažným nedostatkem našeho plánování je to, že nemáme detailní plány, ale dnes, poté, co jsme provedli přímý průzkum na řadě míst, se nám tento problém jeví ještě jasněji. V současné době se t. zv. mimofondové materiály ve skutečnosti neplánují, v těžebním průmyslu se neplánuje detailní průzkum a v projekci se nedělají detailní projekty. Protože takovéto detailní plány neexistují, měli jsme nízký koeficient využívání zařízení, nedařila se nám výroba, nešla nám výstavba a jinak tomu ani být nemohlo.

Až dosud Státní plánovací výbor a Rada ministrů zajišťovaly jen fondový materiál ale nikoli mimofondový materiál a jen od podniků vyžadovaly, aby vyráběly to či ono. Stačí, když se podíváme na plán výroby traktorů, abychom se přesvědčili, že když se zadával úkol kolik tisíc traktorů je třeba vyrobit, naplánovalo se zajištění fondového materiálu, jako plechů a válcovaného materiálu, ale zajištění mimofondového materiálu, jako šroubů, ventilů a ložisek se neplánovalo. Pracovníci Státního plánovacího výboru nezařazují šrouby, ložiska a další do plánu, protože je považují za podružné, ale na traktorovém závodě nemohou vyrábět hotové traktory právě proto, že jim tyto podružné součástky schází.

Dnes to máme zařízeno tak, že mimofondový materiál plánují ministerstva, v jejichž rezortu se tento materiál vyrábí, ale zdá se, že to je chyba. Ministerstva si sice dají do plánu a vyrobí to, co budou sama potřebovat, ale požadavky jiných ministerstev jsou jim na obtíž a nestarají se tudíž, aby jim jaksepatří vyhověla. Plány mimofondového materiálu, které se dnes na ministerstvech dělají, jsou ve skutečnosti tak zvané morální plány. Morálními plány nazýváme takové plány, kde dodávky jsou nezávazné, chci-li, dodám ti, když nechci, nedodám. Tak se stalo, že za mimofondový materiál nenese odpovědnost ani Státní plánovací výbor ani ministerstva. Nakonec to vypadá tak, že za mimofondový materiál nenese odpovědnost vůbec nikdo.

Příčinou toho, že nemůžeme uspokojit potřebu ani takových součástí, jako jsou šrouby a matice, které se dají lehce vyrobit, je to, že není žádného pána, který by o nich měl přehled a plánoval je. Ministerstvu strojírenského průmyslu se sice zadává úkol, kolik má vyrobit šroubů a matic, ale protože se úkol ukládá jen v tunách, aniž se konkrétně specifikuje, kolik kusů se má vyrobit od každého druhu, snaží se ministerstvo strojírenského průmyslu prostě naplnit plánovaný počet tun výrobky, které se snadno dělají. Proto se něčeho vyrábí zbytečný přebytek, něco se zas nevyrábí vůbec nebo jen málo, takže šroubů a matic pořád není dost.

Podobně při výpočtu kapacity strojírenského podniku se postupuje tak, že se nepočítá podle jednotlivých druhů strojů, ale spočítá se jen celkový počet obráběcích strojů a zadá se úkol, kolik má závod zpracovat tun. Plánované úkoly se pak řádně nesplní, anebo se splní tak, že se vyrobí jen hrubé obrobky.

I do plánů přepravy se zařazují jen velké, objemné náklady, ale ne různé drobnosti, takže se často stává, že dopravní odmitají dopravovat menší množství materiálu a součástí, argumentující tím, že to není v plánu.

Stejně je tomu i se zařízením továren na loupání rýže. Kdybychom jen nevykřikovali hesla, ale konkrétně zařadili do plánu kolik kusů od které součástky se vyrobí na kterém závodě a do kdy, a to pak vyrobili, pak by naše zařízení na zpracování obilí nebyla v takovém stavu, jako jsou dnes. My jsme ale jen vykřikovali hesla: Vybavit loupárny rýže zařízením! Zvyšujte množství vyrobené loupané rýže! Pak se nesmíme divit, že se nám práce nedařila.

Také to, že těžební průmysl se nerozvíjí v předstihu a že v investiční výstavbě máme vážné nedostatky, má svou základní příčinu v tom, že se neprovádí detailní plánování.

Když máme rozvíjet těžební průmysl, musíme provádět v předstihu průzkum, a to nejen perspektivní průzkum, ale i detailní, pracovní průzkum. Ale jelikož se detailní průzkum neplánuje, vyplývá se mnoho práce na slepé vrty a nezjistí se v dostatečném množství zásoby minerálů. Chceme-li vytyčovat řádný plán investiční výstavby, je samozřejmě nutno podrobně ověřit,

zda je možno dodat žádaný materiál a zda je možno vyrobit potřebné zařízení, a na tomto základě vytyčovat plán konkrétně. Ale protože se to nedělá, ale plánuje se jen zhruba, stává se občas, že stavba, která je v podstatě dokončena, nemůže být po celé měsíce uvedena do provozu jen kvůli tomu, že schází pár ventilů nebo pár metrů kabelu.

Nejen to, neexistence detailních plánů navíc podporuje špatné návyky u pracovníků, kteří nechtějí na sebe brát zodpovědnost a obtížné a náročné úkoly se snaží přesunout na někoho jiného.

Ať jde o výrobní nebo stavební plán, nelze nazvat dobrým plánem takový plán, který není založen na správném určení podmínek pro zajištění materiálu zcela do detailu. Plány, které jsme až dosud vypracovávali, nejsou, přísně vzato, plány, ale prostě jen kontrolní čísla. Je nutno důsledně napravit tento nedostatek v našem plánování.

V socialistickém hospodářství je nutno plánovat tak, aby se vše až do nejmenších detailů hospodářské činnosti navzájem přísně shodovalo. Zejména je bezpodmínečně nutné, aby existoval podrobný plán materiálového zabezpečení.

Musíme dosáhnout toho, aby se do plánu zařazovalo i zásobování mimofondovým materiálem.

Někteří pracovníci Státního plánovacího výboru říkají, že plánování mimofondového materiálu neexistuje v žádné zemi; myslím však, že to ještě není důvodem k tomu, abychom ho neplánovali ani my. Všechny otázky, které nám vznikají v revoluci a při budování, si musíme řešit v souladu s naší skutečností a v souladu se zájmy naší revoluce a tuto zásadu je nutno hájit i v oblasti plánování. Ať si druzí řeší záležitosti, jak jim se líbí, ale my musíme plánovací soustavu vybudovat tak, aby odpovídala potřebám naší země.

Zdá se také, že někteří soudruzi jsou na rozpacích, říkajíce, že při detailním plánování bychom měli přes deset tisíc ukazatelů. Nemyslím však, že by bylo možno od věci ustoupit proto, že je mnoho ukazatelů. Máme dnes v celostátním měřítku hodně problémů, kde nám to vážne, jako například to, že sice vyrábíme velké množství látek, ale máme přitom nedostatek látek na dětské šaty nebo to, že sice vyrábíme hodně traktorů a automobilů,

ale pro nedostatek náhradních dílů nemůžeme zvýšit jejich pojízdnost. Všechny tyto věci podstatně souvisí s tím, že se neprovádí detailní plánování. Detailní plánování budeme musít zavést, i kdyby tak vzniklo ne deset tisíc, ale několik desítek tisíc ukazatelů.

Samozřejmě, plánovat vše až do nejmenších drobností je sice trochu komplikované, ale nemyslím, že by to bylo zcela nemožné. Není důvodu se domnívat, že by Státní plánovací výbor nedokázal dělat to, co se v uplynulém období dělalo na ministerstvech. Podle našich zkušeností sečíst několik velkých čísel dohromady není nic těžkého a jen s tím by při řízení socialistického hospodářství bylo těžko vyjít. Důležité je, aby se spolu s velkými věcmi správně plánovaly i věci malé.

Jestliže pro velký počet ukazatelů nebude možné vypracovat plán ze dne na den, pak ho bude nutno připravovat měsíc, dva nebo i celý rok a jestliže je těžké to svést pro nedostatek lidí, pak bude nutno detailní plán vypracovávat třeba se zvýšeným počtem pracovníků. Šlo by to zařídit třeba tak, že by z menších závodů byl vyslán jeden, z větších závodů dva, tři nebo čtyři technici s dlouholetou praxí, kteří dobře znají situaci na závodě. Když si s těmito lidmi sedneme k jednomu stolu, dozvíme se hned, kolik čeho potřebují na kterém závodě a kolik čeho mohou z toho závodu dodat jiným závodům a podnikům. Když se takto sejdeme u jednoho stolu s techniky, kteří dobře znají situaci na závodě, podaří se nám bez obtíží vypracovat i plány mimofondového materiálu.

Zdá se, že teď někde nejsou spokojeni s tím, že se příliš mnoho lidí povolává na práci do Státního plánovacího výboru. Je to však práce důležitá, a proto musíme teď lidi, které tam potřebujeme, do výboru povolat, i když třeba v budoucnu, až jich tam nebude zapotřebí, je zase pošleme zpátky. Je to sice ovšem do jisté míry komplikovaná záležitost, ale je lepší třeba touto cestou vypracovat dokonalý plán, než honit spoustu lidí sem a tam, aby sháněli materiál, nebo zastavovat výrobu pro nedostatky jednoho ložiska nebo nějaké součástky a to vše kvůli tomu, že máme plán celý děravý. Musíme zajistit vypracování detailních plánů a nesmíme se bát na to povolat techniky ze závodů, i když

na druhé straně budeme musít trochu snížit aparát administrativních orgánů, aby bylo možno lidmi posílit závody.

Protože vypracování detailního plánu je úkolem nesmírného rozsahu, Státní plánovací výbor by to sám svými vlastními silami nikdy nemohl zvládnout, byť bychom mu zvýšili počet pracovníků sebevíce. Tato práce bude splnitelná jenom tehdy, jestliže se do ní spolu se Státním plánovacím výborem zapojí plánovací správy ministerstev, plánovací oddělení podniků a všechny ostatní plánovací orgány a plánovací oddělení.

V zájmu přechodu na detailní plánování bude musít především sám Státní plánovací výbor zlepšit svůj způsob práce a posílit své spojení s plánovacími orgány na všech stupních a všechny plánovací orgány a jejich pracovníci budou si musít v práci vzájemně pomáhat a podporovat se, vycházejíce z celostátního pohledu. Zároveň bude třeba zajistit, aby plánovací orgány na všech stupních nečekaly jen na to, až jim ze Státního plánovacího výboru budou zaslány detailní plány, ale aby si detailní plány samy vypracovávaly. V podnicích též musí vedle výroby zajistit i zpracovávání plánů. Jelikož na závodech a v podnicích znají kapacitu zařízení výrobních jednotek a mají výkonné normy, mohou si bez potíží vypracovat konkrétní bojové plány, když se této práce chopí technici spolu s výrobci.

Když budou takto vypracovány detailní plány v podnicích, zkoordinují se vzájemně plány podniků, pak se zkoordinují plány správ a když se zkoordinují plány ministerstev, dostaneme vzájemně zkoordinovaný plán všech odvětví a všech výrobních jednotek v národním hospodářství, dostaneme detailní plán. Nemůže být ani řeči o tom, že by detailní plán nešlo vypracovat. Kdo říká, že detailní plán se nedá vypracovat, vychází konec konců z ideologie poklonkování před velkými, protože uvažuje tak, že když to nedokáží jinde, nedokážeme to ani my. To je v rozporu s masovou linií. Na detailní plánování musíme přejít za každou cenu.

Bylo by pravda třeba při detailním plánování stanovit určité meze. Jinými slovy, bude třeba stanovit rozsah, v jakém bude detailní plán vypracovávat Státní plánovací výbor, v jakém regionální plánovací výbory a v jakém ministerstva. Avšak všechny

detailní plány, ať už je vypracovává kterákoli plánovací buňka, musí mít povahu zákona a absolutně nelze připustit, aby šlo jen o plány morální.

Musíme zkrátka dosáhnout toho, aby náš národohospodářský plán v souladu s politikou strany a objektivní realitou správně zajišťoval celkové proporce národního hospodářství a zároveň byl plánem konkrétním a detailním tak, aby v něm byly do detailu dobře zkoordinovány úkoly všech odvětví a podniků.

2. O posílení plánovacích orgánů a o zvýšení stranickosti, třidnosti a lidovosti u plánovacích pracovníků

Aby se mohly plně projevit přednosti unifikované plánovací soustavy a detailního plánování, které naše strana vytvořila a aby bylo možno rozhodujícím způsobem zdokonalit plánování, je nutno posílit Státní plánovací výbor a další plánovací orgány.

Státní plánovací výbor a další plánovací orgány lze nazvat hospodářskými operačními útvary, které provádějí hospodářskou politiku naší strany a vlády.

Plánovací orgány hrají stejnou úlohu jako operační oddělení v armádě. Výsledky hospodářské výstavby jsou do značné míry ovlivněny tím, zda plánovací orgány správně vypracují národohospodářský plán, stejně jako výsledek boje je určován tím, zda operační oddělení správně vypracuje plán operace.

Proto v zájmu zdokonalování řízení hospodářství a dalšího urychlení socialistické výstavby musíme věnovat velkou pozornost posílení plánovacích orgánů všech stupňů. Jelikož jde o to, že chceme-li vypracovávat správné národohospodářské plány, musí dobře pracovat nejen Státní plánovací výbor, ale i všechny regionální plánovací výbory, všechna plánovací oddělení ministerstev a správ a plánovací oddělení všech institucí a podniků, je třeba posílit všechny plánovací orgány a všechna plánovací oddělení.

Stejně jako se v armádě operační oddělení obsazují nejspelehlivějšími, nejvěrnějšími a nejschopnějšími lidmi, musí se i plánovací orgány vybavit nejlepšími lidmi.

Někteří soudruzi chtějí provádět posilování plánovacích orgánů tak, že vyhledávají jen absolventy vysokých škol nebo odborníky na plánované hospodářství, to však není správné. Je ovšem skutečností, že absolventi vysokých škol a odborníci na plánované hospodářství jsou dobří, ale pro vykonávání plánovací činnosti není absolvování vysoké školy naprostou podmínkou. Provádět dobře plánování konec konců znamená uplatňovat při plánování důsledně politiku strany. Výborným plánovačem se může stát i člověk, který sice nevychovil vysokou školu, ale je zato stranicky vysoce vyspělý a plný odhodlání důsledně prosazovat linii strany. Stačí zvládnout odborné znalosti a člověk stranicky vysoce vyspělý je brzy zvládnout dokáže. Proto stranické organizace všech stupňů musí pečovat o to, aby plánovací orgány a plánovací oddělení byly vybavovány především lidmi nejlepšími a stranicky vysoce uvědomělými, majícími ekonomické a technické znalosti a schopné řádně vésti hospodaření ve státě.

Zároveň je třeba v řadách pracovníků v oblasti plánování neúnavně provádět výchovnou práci, aby byla zvyšována jejich stranickost, třídnost a lidovost.

Soudruzi pracující v Státním plánovacím výboru a v plánovacích orgánech všech stupňů, kterým je bezprostředně svěřeno plánování národního hospodářství, mají mimořádně vysokou odpovědnost. V Státním plánovacím výboru je soustředěno veškeré hospodaření státu, všechna závažná tajemství strany a státu mají plánovací pracovníci ve svých rukou. To znamená, že důvěra strany vůči pracovníkům v oblasti plánování je velmi vysoká a že strana od nich též mnoho očekává. Pracovníci v oblasti plánování, kteří mají takovou důvěru strany, musí samozřejmě mít nad jiné pevný revoluční duch a být nad jiné věrni straně a musí mít vysokou odpovědnost vůči státnímu hospodaření.

Avšak jak se ukázalo v průběhu kritiky na tomto zasedání, neodpověděli pracovníci v této oblasti důstojně na důvěru strany a nesplnili její očekávání. Značný počet pracovníků v oblasti plánování nemá vysokou stranickou a třídní uvědomělost, nestojí na stanovisku mas a má velmi nízký revoluční duch.

Pracovníkům Státního plánovacího výboru chybí při uplatňování politiky strany morálka hodná revolucionářů, kteří úpor-

ným a nezviklatelným bojem jdou vpřed, překonávajíce jakékoliv obtíže. Pracují velice formálně, odsouvajíce stranou každý obtížnější problém.

Vlivem formalistického způsobu práce a nezodpovědnosti pracovníků v oblasti plánování vznikají státu obrovské škody. Kvůli tomu, že plánovači něco špatně spočítali nebo jednou špatně škrtli perem, se vyplývá nebo zakope spousta práce, zařízení a materiálu, takže se nevyrobí ani to, co by jinak bylo možno vyrobit.

Kromě toho se zdá, že se u pracovníků Státního plánovacího výboru projevuje pasivní tendence, protože se snaží ze dne na den zachovat současný stav, místo aby pracovali zodpovědně, vynakládajíce všechny síly pro zájmy revoluce. Máme dosti takových soudruhů, kteří se bojí kritiky a vyhýbají zodpovědnosti, pracují jen do té míry, aby se jim nemohlo nic hrubě vytknout. To je výrazný projev psychologie maloburžoazní inteligence.

Pracovníci Státního plánovacího výboru nemají též správný poměr k masám. Lidé, kteří uvádějí do pohybu zařízení a vyrábějí výrobky, jsou dělníci a rolníci a oni mají především lépe než kdokoli jiný přehled o výrobě. Nejmoudřejšími lidmi na světě jsou právě masy výrobců. Proto strana neustále požaduje, aby se plány vytyčovaly na základě projednání s masami výrobců.

Pracovníci plánovacího výboru však přesto podle tohoto požadavku strany jaksepatří nejednají. Jeden vedoucí pracovník Státního plánovacího výboru se prý dokonce vyjářil, že projednávání plánu dole není k ničemu a nestojí to za tu námahu. Takový člověk si o sobě myslí, že jedině on sám patří na světě k nejschopnějším a nejchytřejším, názor mas výrobců slyšet nechce a jít dolů ho ani nenapadne.

Jiní soudruzi se zase chlubí tím, jakou mají důvěru strany, a přitom politiku strany nestudují a nevěnují se ani studiu pro zvýšení své teoretické a odborné úrovně. A přitom sami sebe ještě vyvyšují, jakoby jen oni všemu rozuměli a nechtějí ani slyšet, co říkají ostatní. Přezírání mas je také projevem buržoazní ideologie.

Pracovníci plánovacích orgánů si tedy nejsou vědomi důležitosti své práce a pracují jak se dá, aniž se v jejich práci proje-

vuje stranická a třídní uvědomělost a lidovost. Proto Státní plánovací výbor neplní dokonale svou úlohu jakožto hospodářský operační orgán strany a vlády a naši plánovači pak nejsou revolucionáři, ale stali se z nich placení zaměstnanci, kteří si vydělávají na živobytí počítáním na počítadle.

Pročpak tedy pracovníkům Státního plánovacího výboru schází stranickost, třídnost a lidovost?

Pracovníci Státního plánovacího výboru nejsou od přírody špatní. Všichni pracovníci Státního plánovacího výboru jsou ovšem příslušníky inteligence, ale v tom rozhodně nemůže tkvět příčina toho, že jsou v plánování nedostatky. Většina z nich jsou příslušníci inteligence, vychovaní naší stranou po osvobození, anebo jsou to sice lidé vyškolení v minulosti, ale během dvaceti let od osvobození prošli školou revolučního boje a stranického života, takže se z nich stala inteligence dělnické třídy. V samotném složení plánovacích pracovníků není vůbec nic, co by mělo vyvolávat nedůvěru.

Jak bylo zdůrazněno i na 10. plenárním zasedání ÚV strany 4. volebního období, je jádro problému v tom, že pracovníci se řádně nepodílejí na organizačním životě strany. Jelikož příslušníkům inteligence je přirozeně vlastní maloburžoazní psychologie, když se jim nedostává revolučního zocelení skrze stranický život, pak se maloburžoazní ideje v jejich myšlení pozvolna rozrůstají a může to dospět až k takovým vážným koncům, jakých jsme svědky dnes.

Pracovníkům Státního plánovacího výboru chybí návyky revolučního stranického života, jehož součástí je boj s nesprávnými jevy a vzájemná kritika. Staré ideologické přežitky, vedoucí k formálnímu vztahu k politice strany a k nezodpovědnosti v práci, nenarazily v průběhu stranického života včas na odpor a proto soustavně narůstaly. Protože se pracovníci nevěnovali soustavnému ideovému zocelování prostřednictvím revolučního stranického života, přirozeně u nich vymizela stranickost, třídnost a lidovost a změnili se na jakési úředníky, kteří si ze dne na den vydělávají na chleba.

Aby byla zlepšena a posílena práce Státního plánovacího

výboru, bude napříště především třeba posílit stranický život členů strany.

Jak všichni, soudruzi, víte, není ve straně místa pro dvě různé disciplíny. V životě stranických buněk nikdo nemůže vystupovat jako nějaká mimořádná bytost a všichni, ať je to předseda, vedoucí odboru nebo referent, jsou stejnými členy buňky, kteří mají stejné povinnosti a práva.

V rámci stranického života mají členové strany právo kritizovat kteréhokoli člena strany, který se dopouští chyb, a samozřejmě i povinnost přijímat kritiku, v případě že se sami dopouštějí chyb. Stranické uvědomění členů strany lze neustále zvyšovat jen tehdy, když ve stranickém životě široce uplatňujeme demokracii a když rozvíjíme kritiku.

Je třeba energicky bojovat proti všem projevům starého myšlení, které se u pracovníků v oblasti plánování ještě vyskytují, jako formální a neodpovědný poměr k provádění politiky strany a pasivní tendenci. Budeme tak musít dosáhnout dalšího zvýšení stranickosti, třídnosti a lidovosti u plánovacích pracovníků. Jen když rozhodujícím způsobem zvýšíme stranickost, třídnost a lidovost u pracovníků v oblasti plánování, budou nám Státní plánovací výbor a další plánovací orgány dokonale plnit úlohu hospodářského operačního oddělení strany a vlády. Pak bude možno při plnění politiky strany postupovat vpřed bez jakéhokoli zakolísání.

Zároveň musí stranické organizace neustále věnovat velkou pozornost tomu, aby pracovníci v oblasti plánování byli vychovávaní k postoji opravdových hospodářů v poměru k státnímu hospodaření a aby se zvyšovalo jejich vědomí zodpovědnosti a jejich politická i odborná úroveň.

3. O zaměření přípravy národohospodářského plánu na příští rok

Tentokrát jsme po dobu několika dní rozebírali a kritizovali nedostatky, které se projevují v činnosti Státního plánovacího výboru. Smyslem toho bylo zdokonalit plánování, které je článkem, jenž brzdí rozvoj národního hospodářství v naší zemi. Budete musít, soudruzi, usilovat o to, abyste nedostatky, které byly

na tomto zasedání kritizovány, statečně napravili tak, aby na příště došlo k zásadnímu zlepšení plánování národního hospodářství.

Závažným úkolem, který teď bezprostředně vyvstává před pracovníky Státního plánovacího výboru, je správné vypracování národohospodářského plánu na příští rok.

Promluvíme teď k několika problémům, které vyvstávají při přípravě plánu na příští rok.

Především bude třeba správně vytyčit plán investiční výstavby.

V minulosti nebylo téměř roku, aby se nám plán investiční výstavby podařilo řádně plnit. Část odpovědnosti za to bezesporu padá na pracovníky v oblasti stavebnictví, kteří dobře nepracovali, ale závažnou příčinou je to, že sám plán investiční výstavby nebyl náležitě vypracován. Vytyčování plánů investiční výstavby podle oka a pak jejich neplnění se stalo chronickou nemocí našeho plánování.

Tuto nemoc musíme rozhodným způsobem vyléčit. Zároveň si musíme navyknout plán investiční výstavby každý rok beze zbytku plnit. Chceme-li toho dosáhnout, musíme plán investiční výstavby správně vytyčit již na příští rok.

Budeme v příštím roce musít jít cestou dokončování rozestavěných staveb, nepouštějící se do staveb nových.

V příštím roce budeme musít provádět hodně staveb v rámci národní obrany, na něž budeme musít nasadit velké množství stavebnin, především oceli a cementu. Máme též dnes na různých místech dosti rozestavěných objektů. Vzhledem k tomu nebudeme moci do plánu investiční výstavby na příští rok zařazovat další stavby.

Potřebujeme dnes ovšem, aby se vybuďovala celá řada nových objektů. Avšak zahajování stále nových staveb za situace, kdy máme mnoho staveb nedokončených, vede k zmrazování státních prostředků, což má též za následek nemožnost zvyšování výroby.

Pro příští rok nebudeme počítat s žádnou novou stavbou a budeme musít dosáhnout toho, aby především stavby dnes rozestavěné byly zcela dokončeny. I mezi nimi musíme rozlišovat

stavby důležité a naléhavé, na které soustředíme naše síly, a stavby méně naléhavé, které mohou počkat.

Ze staveb dnes rozestavěných budeme musít v příštím roce především soustředit síly na stavby elektráren a na stavby důležité pro dosažení plánovaných úkolů ve výrobě hnojiv.

V energetice budeme musít postupovat tak, abychom síly soustředili na stavbu pchjongjanské tepelné elektrárny a brzy ji dokončili a abychom brzy dokončili též stavby elektráren v Unbongu a Kange. Musíme si pospíšet i s dokončením elektrárny Nädžungri, jejíž stavba se dosud protahovala.

V oblasti chemického průmyslu budeme musít soustředit síly a v příštím roce dokončit rozestavěnou druhou etapu chemičky v Aodži a třetí etapu výstavby závodu na umělá hnojiva v Hungnamu. Aby byla dále zvýšena kapacita zařízení továren na umělá hnojiva, které jsou v provozu v současné době, bude zároveň nutné soustředit značné síly na dotažení a doplnění jejich zařízení. Kromě toho bude třeba rychle dokončit stavbu farmakologických závodů a chemických závodů a další stavby raději nezačínat.

V oblasti hutnictví, strojírenství a v dalších odvětvích větší stavby nemáme.

V oblasti hutnictví budeme musít vybudovat jednu malou elektrickou pec při musanském rudném dole a dokončit rekonstrukci a rozšíření vysoké pece č. 1 v železárnách Kim Čchäk. Do dalších staveb se nepouštějme. Někteří soudruzi navrhnou, aby se zvětšila elektrická pec v ocelárnách v Kangsonu a postavila nová velká martinská pec v ocelárnách v Songdžinu, ale v současné době to není nutné. Co budeme mít ze staveb nových pecí za situace, když nám naše dosavadní pece pořádně nefungují? Lepší uděláme, když rychle dokončíme úpravny rudy, které jsou rozestavěny na dolech a když tak zajistíme železárnám dostatek rudy. Budeme tak moci zvýšit výrobu surového i granulového železa a tak zvýšit i výrobu oceli a vývalků.

V oblasti hutnictví musíme sice pokračovat ve stavbách, souvisejících s průzkumem a se skrývkou, ale další stavby bychom zahajovat neměli a měli bychom pokud možno ušetřit co nejvíce stavebnin, abychom si vytvořili zásoby. Vytvoříme si tak

možnosti plně zajistit takové důležité budoucí stavby jako konvertorový a válcovací cech v železárnách Kim Čchäk a koksovací baterie v železárnách Hwanghä.

V oblasti strojírenského průmyslu se budeme musit snažit rychle dokončit závod na důlní stroje, slévárnu oceli na strojírenském závodě v Rjonsongu a započatou stavbu elektrotechnického závodu.

V oblasti zemědělství je rovněž nutno nejprve dokončit rozestavěné stavby, jako např. zavodňovací soustavu Amnokkang a do nových staveb se nepouštět. Místo toho musíme v oblasti zemědělství opravit a řádně udržovat dosavadní zavodňovací zařízení, aby na nich nedocházelo k úniku vody. Máme dnes fakticky kapacitu vodních nádrží, s níž snadno dokážeme zavodnit ne 700.000 čongbo, ale 1 milión čongbo půdy. Ale jelikož se dobře nehospodaří s vodou, dochází ke ztrátám velkého množství vody. Proto je třeba řádně zpevnit dosavadní vodní nádrže, upravit kanály a s vodou lépe hospodařit, což bude důležitější, než budovat nové vodní nádrže.

Problémem, kterému bude třeba také věnovat velkou pozornost při sestavování plánu investiční výstavby na příští rok, je maximální využití existujících budov pro umístování průmyslových celků, které dovezeme ze zahraničí.

V příštím roce budeme musit zařídit závod na pneumatiky, jakmile dostaneme jeho zařízení, a rovněž závod na nákolky k železničním vagónům, pro který nám zařízení už došlo. V případě, že nenajdeme rezervní výrobní plochy v existujících závodech, budeme musit přikročit třeba i ke stavbě nového objektu, jen abychom pneumatikárnu uvedli co nejdříve do provozu.

Pro takové závody, jako je sklárna, také nemusíme budovat nový objekt. Jestliže ve sklárnách v Nampcho zařízení rozumně upravíme a rozmístíme, pak se do prostor tohoto závodu vejde ještě mnoho dalšího zařízení.

Tímto způsobem budeme musit dosáhnout toho, abychom zařízení závodů, zakoupené za množství deviz, zbytečně neskladovali, ale co nejdříve, i kdyby mělo jít o jediný den, je instalovali, abychom na něm mohli zahájit výrobu. Jen tak budeme moci dosáhnout cílů sedmiletky a ušetřit další devizy, které pak bu-

deme moci uplatnit pro posílení národní obrany a zvýšení životní úrovně.

Při sestavování plánu na příští rok bude také třeba věnovat velkou pozornost maximálnímu využití kapacity stávajících zařízení.

IV. sjezd naší strany vytyčil jako důležitý úkol sedmiletého plánu „obalení již vybudované kostry těžkého průmyslu masem a kůží“. Avšak tento úkol se na značném množství závodů a podniků řádně neplní. Příčina toho tkví ve skutečnosti, že vedoucí hospodářští pracovníci nechápou správně obsah a důležitost tohoto úkolu.

Obalování kostry průmyslu masem a kůží si někteří soudruzi mylně vykládají tak, že tam patří i budování nových velkých továren. Samozřejmě z hlediska celého národního hospodářství se budování nových továren také může chápat jako obalování masem a kůží, ale jinak je tomu, když mluvíme o jednom podniku. Obalování masem a kůží v případě jednotlivého podniku znamená hlavně postupně doplňovat již fungující základní výrobní zařízení nezbytným dodatečným zařízením. Tak třeba v železárnách Hwanghä nemají u martinské pece jeřáb na zakládání pece, což vytváří překážky při výrobě. Zřízení takového zakládacího jeřábu právě znamená obalování masem a kůží. Teprve když na závodech a v podnicích budou správně provádět takovéto zesilování výrobního zařízení, bude možno mluvit o plném využití kapacity základních zařízení a o odstranění výkyvů ve výrobě.

Jelikož to někteří pracovníci dobře nechápou, chtějí v mnoha případech plnit výrobní plán s pomocí rozšiřování základního zařízení, místo aby se snažili maximálně zvýšit kapacitu zařízení existujících.

Za příklad můžeme uvést to, jak se v čchongdžinských ocelárnách příliš soustředili na výrobu železné hrudky, takže v důsledku toho jim nakonec poklesla výroba granulového železa. Pracovníci oceláren sice tvrdí, že tato okolnost nemohla být příčinou narušení výroby, protože prý zařízení potřebné pro výrobu železné hrudky jim dodalo ministerstvo strojírenství, ale je fakt, že v samotné ocelárně této práci věnovali značné síly a k narušení výroby konec konců došlo kvůli tomu. Kdyby byli místo toho

se soustředili na opravu a úpravu již existujících zařízení, byli by v této ocelárně letos schopni zcela určitě vyrobit 200.000 tun granulového železa.

Budování nových pecí nebo zavádění nové technologie jako v případě výroby železné hrudky je ovšem rovněž zapotřebí. Avšak když se zahajují nové stavby aniž se přitom řádně využívá existujících zařízení, pak to naopak vede k narušování výroby. Proto na závodech a v podnicích budou se musit soustředit na to, aby především zajistili plné využívání kapacity existujících zařízení tím, že je budou soustavně opravovat, udržovat a zesilovat.

Podobně za situace, kdy chlorvynilový provoz při chemických závodech v Bongungu nebo závod na chemická vlákna v Sinnidžu a továrna na tuhý obalový papír v Hesanu dosud neběží na plnou kapacitu, je v nejbližší době důležitější zajistit plné vytížení kapacity stávajícího zařízení než zahajovat nové stavby za účelem rozšíření výrobních kapacit.

Aby bylo možno řádně provádět opravy a údržbu zařízení, což by umožnilo další zvýšení kapacity stávajícího zařízení na závodech a v podnicích, je třeba dobře vybudovat opravárensko-mechanické provozy a zvýšit jejich úlohu. Základním posláním opravárensko-mechanických provozů na závodech a v podnicích je především včasné zhotovování součástí, potřebných k opravám a údržbě výrobních zařízení příslušného podniku. Avšak dnes na celé řadě závodů a podniků zadávají opravárensko-mechanickým provozům bez jakékoli koncepce různé jiné úkoly. Budeme musit zavést přísnou kázeň tak, aby opravárensko-mechanické provozy pouze vyráběly součástky, kterých je zapotřebí k opravám a údržbě výrobních zařízení příslušného podniku a aby se v žádném případě nezabývaly jinými záležitostmi.

S nově produkovánými obráběcími stroji musí stát především dosáhnout vyrovnání proporcí mezi jednotlivými druhy strojů v samotném strojírenském průmyslu, načež musí přistoupit k vybavování opravárensko-mechanických provozů pro závody a podniky.

V plánu na příští rok bude dále nutno soustředit velké síly na rozvoj těžebního průmyslu.

Slabým článkem v rozvoji národního hospodářství naší země je stále ještě těžební průmysl. I v příštím roce budeme musit nadále věnovat velké síly těžebnímu průmyslu, abychom rozhodným způsobem přispěli k růstu tohoto odvětví.

Pro posílení těžebního průmyslu je, jak bylo již vícekrát řečeno, nutno splnit tři úkoly, za prvé posílit geologický průzkum, za druhé široce rozvinout zlepšovateľské hnutí a za třetí rozvíjet vědeckou práci v tomto oboru.

Pro posílení geologického průzkumu je vedle řádného vybudování řad průzkumníků nutno především zajistit nezbytná perspektorská zařízení, tak aby bylo možno správně spojovat perspektivní a běžný průzkum a zároveň provádět rezervní průzkum, detailní průzkum i pracovní průzkum.

K energickému prosazování technické revoluce v těžebním průmyslu je nutné vyrábět více těžních zařízení. Zároveň bude třeba, aby vědci zintenzivnili výzkum, zaměřený na rozvoj těžebního průmyslu, a aby do výroby byly více zaváděny progresivní metody těžby.

Další důležitou věcí při vytyčování plánu je otázka uvolnění napjaté situace železnic.

Přepravní kapacita železnic v naší zemi je dnes krajně přeplátá. Jestliže nedokážeme dále zvýšit přepravní kapacitu železnice a uvolnit napětí, které tam panuje, nebudeme moci uspokojit přepravní potřebu národního hospodářství, která neustále stoupá.

Avšak metodou budování dalších tratí je obtížné vyřešit tuto otázku během dvou tří let. Proto i na železnici jako v jiných odvětvích platí, že by se neměla zahajovat další investiční výstavba, ale síly by se měly soustředit na to, aby se zvýšila přepravní kapacita existujících tratí.

Především bude třeba zvýšit počet lokomotiv a jejich tažnou sílu. Bude třeba vyrobit více elektrických lokomotiv, zajistit, aby na elektrifikovaných úsecích tratě se používalo výhradně elektrické trakce a aby se takto uvolněné parní lokomotivy používaly na ostatních tratích. Přitom je nutno dále zvýšit kapacity pro opravu lokomotiv, aby se snížily prostoje lokomotiv. I když by to

stálo trochu deviz, bylo by dobře zakoupit ze zahraničí Diesellovy lokomotivy.

Dále bude třeba zásobit železniční dílny v dostatečném množství plechem a dalším materiálem, aby mohly postavit větší množství šedesátitunových vagónů. Tam, kde koleje potřebují vyměnit, je třeba je vyměnit a tratě je třeba soustavně dobře udržovat. Těmito opatřeními musíme dosáhnout nejen toho, aby v provozu bylo hodně lokomotiv, ale i toho, aby bylo možno převážet větší množství nákladů najednou.

Pro zvýšení přepravní kapacity železnice je také zapotřebí urychlit nakládání a vykládání nákladů. Dnes se nám nedaří dále zvýšit obrát vagónů, což je způsobeno hlavně pomalostí nakládání a vykládání vagónů. Pro urychlení nakládání a vykládání vagónů je nutno tyto práce mechanizovat. Železnice musí dostat více jeřábů, které se nainstalují na nádražích i v prostoru továren. Takto se umožní, aby vagóny byly nakládány a vykládány ihned po jejich přistavení.

S pomocí těchto opatření je možno značně zvýšit přepravní kapacitu, aniž rozšíříme naši dosavadní železniční síť.

Avšak část pracovníků v tomto odvětví mluví neustále o jakýchsi objezdových tratích a o zdvojování tratí, myslí jen na budování nových tratí, místo aby se snažila o lepší využívání existujících tratí, a to je chyba.

Na poslední schůzi Rady ministrů tvrdil ministr železnic, že přístavbu druhé koleje na trati Pchjongjang-Wonsan je možné provést za půldruhého roku, ale to neodpovídá skutečnosti. Všichni vědí, že na úseku mezi Pchjongjangem a Wonsanem je množství tunelů a strží. Myslet si přitom, že položení druhé koleje by se tam provedlo tak snadno, je jenom zbožné přání.

Plán, který naši pracovníci vytyčují bez řádného studia objektivních podmínek čistě na základě svých subjektivních přání a představ, je nejen sám o sobě nesplnitelný, ale ještě státu způsobuje škody.

Na trati Pchjongjang-Sinidžu již byla dokončena elektrifikace, ale stále se tam ještě prohánějí parní lokomotivy, protože nám scházejí elektrické lokomotivy. Na elektrifikaci železnic jsme vypotřebovali spoustu mědi. Jestliže pod nataženými dráty mají

dále jezdit parní lokomotivy, pak je zbytečné do elektrifikace železnic strkat drahocennou měď.

Další věci, které je třeba při vytyčování plánu věnovat pozornost, je úzkostlivé šetření devizami.

Zejména si musíme ve všech odvětvích národního hospodářství udělat pořádný přehled o spotřebě benzínu, zvýšit dozor nad spotřebou pohonných hmot a na druhé straně široce rozvíjet boj za šetření pohonnými hmotami.

Musíme vyhledávat různé způsoby nejen jak maximálně devizy ušetřit, ale i jak jich více získat, abychom si tak mohli nakoupit ještě více zařízení a výrobků, které naléhavě potřebujeme.

Na konec chci říci pár slov v souvislosti se sedmiletým plánem.

V průběhu plnění sedmiletky došlo k řadě změn jak mezinárodních, tak vnitrostátních. Poté, co jsme se pustili do plnění sedmiletého plánu, se spolu se zintenzivněním agresivních piklů imperialismu ještě otevřeněji projevily pikle soudobých revizionistů. Revizionisté ustoupili před vyděračstvím amerických imperialistů, zradili zájmy revoluce a dali se cestou kapitulace. Za takovéto situace nám nezbylo nic jiného než učinit opatření k dalšímu posílení naší obranyschopnosti. To se nutně musilo do jisté míry odrazit na plnění naší sedmiletky.

Kromě toho na nás revizionisté vyvinuli hospodářský nátlak, protože byli proti tomu, abychom budovali své samostatné národní hospodářství. Tak se stalo, že jsme nemohli provést některé stavby, předpokládané sedmiletým plánem. Kdybychom byli postavili vše tak, jak bylo v původním plánu, neměli bychom tak velké potíže při plnění vysokého úkolu ve výrobě oceli a dalších náročných cílů sedmiletky.

Naše potíže při plnění sedmiletého plánu tedy vyplynuly ze změn situace, ke kterým došlo v době, kdy jsme plán plnili.

To, že při plnění sedmiletky narážíme na potíže, ještě neznamená, že musíme propadat strachu. Je ovšem pravda, že v důsledku působení amerických imperialistů a soudobých revizionistů jsme se při plnění plánu v některých oborech hospodářské výstavby opozdili o jeden až dva roky. To bylo nevyhnutelné. Kvůli získání několika tun oceli navíc jsme přece nemohli prodat

revoluční zásady a dát se cestou kapitulantské politiky revizionistů. Nemusíme mít strach z toho, že jsme se s výrobou oceli poněkud opozdili proti číslům sedmiletky a musíme naproti tomu pociťovat oprávněnou hrdost, že jsme si v obtížné době uhájili revoluční stanovisko komunistů a že jsme si vlastními silami vybudovali takovou pevnou hospodářskou základnu, jakou máme dnes.

Sedmiletku neprovádíme proto, abychom se někomu líbili nebo si vysloužili něčí pochvalu. Budování socialistického hospodářství provádíme především proto, abychom v souladu s našimi podmínkami vybudovali naši zemi jako bohatou a silnou a abychom našemu lidu zajistili dobrý život. Proto i při plnění sedmiletého plánu musíme podle vývoje situace usilovat o přednostní dosažení těch cílů, kterých je možno dosáhnout, a pokud jde o cíle, kterých ještě dosáhnout nemůžeme, odložíme je na dobu pozdější.

Jestliže budeme dobře bojovat, pak v příštím roce můžeme splnit úkol ve výrobě hnojiv a v těžbě uhlí a když se budeme snažit, splníme do roka nebo do dvou let i úkol ve výrobě obilí. Situace u surového železa a oceli je poněkud napjatá, ale když tam plán splníme s ročním nebo dvouletým zpožděním, nebude to tak velké neštěstí.

Problém je v tom, aby všichni naši pracovníci a členové strany v období, které nám zbývá, vynaložili k aktivnímu boji za splnění sedmiletky všechny své schopnosti a znalosti. Zejména pracovníci Státního plánovacího výboru, kteří mají přímo na starosti plánování, se musí snažit více, než kdokoli jiný.

Tato konference se musí stát významným mezníkem v úsilí pracovníků Státního plánovacího výboru o to, aby vyrostli v pracovníky bezmezně oddané straně.

Na této konferenci bylo vzneseno mnoho kritiky zejména na adresu vedoucích pracovníků. Ale nedostatky nejsou jen v nich. Nad tím, že Státní plánovací výbor v uplynulém období dobře nepracoval, se musí zamyslet všichni jeho pracovníci a usilovat o nápravu chyb.

Stranické organizace plánovacího výboru pak musí neustále usilovat o to, aby se pracovníci stabilizovali a vychovávat z nich

revolucionáře, bezmezně oddané straně. Všechny členy strany je nutno řádně vésti k tomu, aby se aktivně podíleli na životě stranické organizace a soustavně hluboce studovali politiku naší strany. U soudruhů, kteří nemají zkušenosti s plánováním a mají dosud nízkou úroveň, bude dobré zajistit, aby po dobu dvou, tří až čtyř měsíců mohli žít na závodech a podnicích, učit se od dělníků a zocelovat se.

Pracovníci Státního plánovacího výboru musí takto být vždycky důkladně připraveni prosazovat v plánování linii a politiku strany a zastávat správná stanoviska a názory.

Pevně věřím, že pracovníci Státního plánovacího výboru po tomto plenárním zasedání statečně napraví všechny chyby, důsledně prosadí požadavky strany a dosáhnou rozhodujícího obratu v plánování národního hospodářství.